

International Science Group

ISG-KONF.COM

XIX
INTERNATIONAL SCIENTIFIC
AND PRACTICAL CONFERENCE
"MODERN PROBLEMS IN SCIENCE"

Vancouver, Canada
May 17 - 20, 2022

ISBN 979-8-88680-827-8

DOI 10.46299/ISG.2022.1.19

MODERN PROBLEMS IN SCIENCE

Proceedings of the XIX International Scientific and Practical Conference

Vancouver, Canada
May 17 – 20, 2022

48.	Парасюк В.М. ПРО ЄДИНИЙ ДЕРЖАВНИЙ РЕЄСТР ОСІБ, ЗНИКЛИХ БЕЗВІСТИ ЗА ОСОБЛИВИХ ОБСТАВИН: ДЕЯКІ АСПЕКТИ ФУНКЦІОНУВАННЯ	252
49.	Половинка Д. ПОНЯТІЙНІ ПРОБЛЕМИ ІНСТИТУТУ ДЕРЖАВНОЇ ТАЄМНИЦІ	256
50.	Самойлович А.А. ПОНЯТТЯ ЗАХИСТУ ПОЛІТИЧНИХ ПРАВ ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА	259
51.	Самойлович А.А. МІЖНАРОДНИЙ ЗАХИСТ ПРАВ ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА ВІД ПОЛІТИЧНИХ ПЕРЕСЛІДУВАНЬ	263
52.	Чулінда Л.І., Слущька О.С. ПОРУШЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ ПІД ЧАС ВІЙНИ В УКРАЇНІ	269
MANAGEMENT, MARKETING		
53.	Lazebnyk O. SALES FORECASTS USING CAGR: ADVANTAGES AND DISADVANTAGES	272
54.	Pushkareva N., Genova A. FEATURES OF FORMATION OF THE PUBLIC ADMINISTRATION INFORMATION SYSTEM	276
55.	Дацькова Д.В., Ковальська К.В. ТАЛАНТ-МЕНЕДЖМЕНТ ЯК СКЛАДОВА СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ У СУЧАСНИХ ОРГАНІЗАЦІЯХ	279
56.	Поліщук І.А., Кудельський В.Е. ІМІДЖ ЯК ВАЖЛИВИЙ ФАКТОР ДІЛОВОГО УСПІХУ	283
57.	Стангурська Б. СИСТЕМАТИЗАЦІЯ ЧИННИКІВ ВПЛИВУ НА РОЗВИТОК КІНОТЕАТРАЛЬНИХ МЕРЕЖ	286

МІЖНАРОДНИЙ ЗАХИСТ ПРАВ ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА ВІД ПОЛІТИЧНИХ ПЕРЕСЛІДУВАНЬ

Самойлович Артур Андрійович

Старший викладач кафедри публічно-правових дисциплін
Білоцерківський національний аграрний університет,
Україна

Права людини її свободи є повинно бути пріоритетом для влади та суспільства. Правам людини це історична та юридична складові, які мають еволюційні риси.

В будь-якій державі сучасності права і свободи людини є предметом предметом правового регулювання у конституційному праві, а враховуючи євроінтеграцію України вони набувають особливого значення. Існування політичних прав та свобод людини і громадянина вже передбачає гарантії захисту правових, соціальних, політичних прав. Як наслідок у державі автоматично повинні спрацьовувати адміністративно-правові та інші юридичні механізми, які гарантують ці права та їх захист. Крім того висока свідомість суспільства значно посилює дотримання, реалізацію та використання цих прав.

Статтею 55 Конституції України, прописано, що кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна [4].

Після того якщо особа використання інструменти національного законодавства та прийнято незаконні рішення стосовно захисту її політичних прав, тоді з'являється право оскарження у міжнародній юстиції.

Підставою для застосування норм міжнародного права являється ст. 9 Конституції України [4], ст. 19 Закону України «Про міжнародні договори України», згідно із якими чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України [5].

Україною розроблена Стратегія інтеграції України до Європейського Союзу, одним із напрямів якої є зближення законодавства України із сучасною європейською системою права, стрижнем якої є забезпечення добробуту людини. Прийнявши Загальну декларацію, Генеральна асамблея доручила Комісії з прав людини розробити єдиний пакт, що охоплює широкий перелік основних прав і свобод, яка санкційована Указом Президента України від 11.06.1998 р. № 615/98. На п'ятій сесії у 1951 р. Генеральна асамблея, розглянувши перші 18 статей Пакту, що містять тільки громадські й політичні права, прийняла резолюцію, у якій ухвалила: включити в Пакт про права людини права економічні, соціальні та права в галузі культури [2, с. 101].

При цьому, якщо міжнародним договором України, який набрав чинності в установленому порядку, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені у

відповідному акті законодавства України, то застосовуються правила міжнародного договору.

На міжнародному рівні захист прав людини і громадян захищається на рівні європейської спільноти та на рівні ООН та інш.

Європейський парламент 12 квітня 1989 року прийняв Декларацію основних прав і свобод людини, в преамбулою якого підтверджено «існування загальної правової традиції, заснованої на повазі до людської гідності та основним правам» і яка витікає з договорів про заснування Європейських співтовариств, загальних конституційних традицій держав-членів, ЄКПЛ, чинних документів інститутів Європейських співтовариств і прецедентного права Суду ЄС. Ця Декларація стала документом, що об'єднав цивільні, політичні, економічні та соціальні права, серед яких право на життя, рівність перед законом, свобода пересування, право власності, право на доступ до інформації та інші [8, с. 71].

Міжнародним судовим органом, юрисдикція якого поширюється на всі держави, які членами Ради Європи та ними ратифіковано Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод, включає всі питання, які стосуються тлумачення й застосування Конвенції, включно з міждержавними справами й скаргами окремих осіб є Європейський Суд з прав людини.

Оскаржені порушення особи, стосуються різного кола питань, такі як:

- катування чи нелюдське поводження з ув'язненими (стаття 3 Конвенції), законність тримання під вартою (стаття 5 Конвенції);
- порушення при розгляді цивільних чи кримінальних питань (стаття 6 Конвенції);
- дискримінація у здійсненні прав, викладених у Конвенції (стаття 14 Конвенції);
- батьківські права (стаття 8 Конвенції);
- право на повагу до приватного та сімейного життя, житла і кореспонденції (стаття 8 Конвенції);
- свобода вираження поглядів, свобода передавати чи отримувати інформацію (стаття 10 Конвенції);
- свобода участі у зібраннях та демонстраціях (стаття 11 Конвенції);
- вислання та екстрадиція (статті 3 та 5 Конвенції);
- конфіскація майна (стаття 1 Протоколу №1), тощо [1].

Прикладом захисту від політичного переслідування наведемо справу «Луценко проти України», пов'язане з другою каденцією перебування Луценка О.В. на посаді Міністра Внутрішніх справ з 18.12.2007 р. по 28.01.2010 р. Займаючись політичною діяльністю він був лідером опозиційної політичної партії «Народна самооборона». Йому було пред'явлено обвинувачення у перевищенні службових повноважень за вищезгаданий період. З 26 грудня 2010 року Луценко був арештований та мірою запобіжного заходу йому було обрано перебування під вартою, після чого у лютому 2012 року він судом був визнаний винним у скоєнні протиправних дій та засуджений до 4 років позбавлення волі із конфіскацією майна.

Європейським судом з прав людини було визнано той факт, що арешт Луценка О.В. мав іншу мету, а не те що передбачено статтею 5 § 1 Конвенції. Крім того визнано його тримання під вартою свідчило про порушення статтей 5 § 1 Конвенції.

Луценко особисто не скаржився про порушення статті 18 Конвенції, але зробив загальну заяву, що процес проти нього та його арешт були використані з метою усунути його з політичного життя та усунути від участі у наступних парламентських виборах. Суд самостійно вирішив розглядати цю скаргу в аспекті порушення статті 18 Конвенції в поєднанні зі статтею 5 Конвенції.

Надаючи оцінку цим звинуваченням, Суд акцентував, що тільки підозри в тому, що держава використала свою владу для інших цілей, ніж це визначено Конвенцією, недостатньо для доведення порушення статті 18 Конвенції, тому відповідно заявник повинен переконливо довести дійсну мету держави, що є відмінною від проголошеної. Потім Судом було зауважено:

«108. ...коли мова йде про політичні або приховані мотиви у кримінально-правовому переслідуванні, то маються складності відокремлення попереднього ув'язнення від справжнього кримінального переслідування в межах якого таке тримання під вартою було здійснено відповідно до законодавства. Але, обставини справи підводять до думки, що затримання та тримання під вартою Луценка О.В., які мали місце після закінчення розслідування справи проти нього, мали певні особливості, які дозволили Суду розібратися в цій ситуації конкретно від широкого загального контексту політично вмотивованого переслідування лідера опозиційного руху та партії. У справі Судом вже встановлено, що підстави, використані владою для позбавлення свободи заявника, були не несумісними з вимогами статті 5 § 1 Конвенції, крім того суперечили вимогам Конвенції. Судом зазначено, що особа заявника, яка лідером опозиції у спілкуванні з засобами масової інформації привертала велику увагу громадськості. Прийнятним являється, звинувачений у перевищенні владних повноважень, він мав право відповіді на ці звинувачення у засобах масової інформації. Органи досудового розслідування, бажаючи знайти можливості арешту заявника, вказали однією з причин для його арешту спілкування з засобами масової інформації, після чого звинуватили його у викривленні громадської думки щодо скоєних ним протиправних діянь, приниження авторитету прокуратури та впливу на майбутній судовий процес для уникнення кримінальної відповідальності.

109. На думку Суду, вищезгадане обґрунтування органами досудового слідства демонструє їхнє намагання покарати заявника за публічного невизнання обвинувачення заявника та захисту своєї невинуватості, що він мав право здійснювати. Тому Суд визнав, що обмеження свободи заявника, дозволене статтею 5 § 1 (с) Конвенції, було застосовано не тільки з метою допровадження його до компетентного судового органу за наявності обґрунтованої підозри у вчиненні ним кримінального правопорушення, але й з іншою метою». Таким чином Судом визнано порушення статті 18 Конвенції у поєднанні зі статтею 5 § 1 [7].

Серед органів ООН, що здійснює захист прав людини від політичних переслідувань, являється Комітет ООН з прав людини. Юридичною підставою для діяльності Комітету ООН з прав людини є Міжнародний Пакт про громадянські і політичні права від 16.12.1966 р., прийнято Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН № 2200 (XXI). Частина IV цього документа (ст.ст. 28-45) присвячена створенню Комітету ООН з прав людини та визначенню основних засад його функціонування. Зокрема, саме ст. 28 цього Пакту проголошує створення Комітету.

Зубарева А.Є. зазначає, що Комітет ООН з прав людини ні в якому разі не можна прирівняти до Європейського Суду з прав людини, оскільки ці органи мають суттєві відмінності, зокрема:

- Комітет ООН з прав людини не наділений правоздатністю ухвалювати юридично обов'язкові рішення (рекомендаційний характер рішень);
  - установчі документи цього органу не містять положень, які б передбачали правові наслідки порушень прав людини з боку держав – учасниць пакту;
  - Комітет ООН з прав людини не належить до органів міжнародної юстиції.
- Якщо вести мову про взаємовідносини України з цими двома органами, то варто зазначити, що співпраця України з Європейським судом з прав людини детально врегульована на законодавчому рівні (існують спеціальні закони, які визначають можливість повторного розгляду справ національними судами на основі рішень Європейського Суду з прав людини, а також ця процедура нормативно врегульована). Також Зубарева А.Є. пропонує для України заповнити прогалини у законодавстві, щоб рішення, ухвалені Комітетом ООН з прав людини за індивідуальними повідомленнями про порушення, мали правові наслідки у вигляді підстави для повторного розгляду національними судами проблемних справ [3, с. 176-177].

Класичним прикладом може служити справа «Віктора Щітки vs. України». У 2000 р. громадянин В. Щітка був визнаний винним в умисному вбивстві, поєднаним зі зґвалтуванням, крадіжкою особистих речей та незаконному носіння холодної зброї і засуджений до довічного позбавлення волі з конфіскацією майна. В 2011 р. Комітет ООН з прав людини визнав порушення Україною низки положень Міжнародного пакту про громадянські і політичні права: катування (ст. 7 Пакту), право на захист (п. 3г ст. 14 Пакту), право на допит свідків (п. 3е ст. 14 Пакту), відсутність мінімальних гарантій справедливого судового розгляду (п. 1 ст. 14 Пакту). Комітет ухвалив рішення про необхідність розслідування фактів застосування тортур, судовий перегляд кримінальної справи та виплату компенсації Щітці В.В. Однак Вищий спеціалізований суд України (ВССУ) відмовився розглядати справу Щітки на тій підставі, що Зауваження Комітету ООН з прав людини не рішенням судового органу. Крім того, прокуратура відхилила звернення В. Щітки щодо перевірки фактів порушення вищезазначених положень Пакту та зазначила, що висновки Комітету не знайшли підтвердження в ході перевірки. З таких самих міркувань виходив ВССУ у справі «Олександр Бутовенко vs. України». Комітет ООН з прав людини визнав порушення Україною ст. 7 (застосування тортур)

п. 3 ст. 2 (відсутність розслідування тортур та жорстокого поводження), п. 1 ст. 9 (свавільне позбавлення волі), п. 1. ст. 14 та 4 з 7 підпунктів п. 3 ст. 14 Пакту. У справах В. Щітки та О. Бутовенка ВССУ виходив з чинного КПК, який не передбачає рішення міжнародних несудових (квазісудових) органів як підставу для перегляду винесених судових вироків. Інша справа стосується європейської системи захисту прав людини, оскільки рішення Європейського суду з прав людини мають обов'язковий характер та не підлягають оскарженню. Відтак, позивачі з України переважно покладаються на регіональні механізми, тим паче, що Європейська конвенція з прав людини дублює більшість прав та свобод, які містяться у відповідних конвенціях ООН [6].

Підсумовуючи вищевикладене, зазначимо, що у теперішньому стані розвитку України питання дотримання, реалізації прав і свобод набуває величезної особливості, оскільки у сучасності рівень забезпеченості прав і свобод є величезним досягненням, що є результатом високого ступеня розвитку держави. Для держави повинно бути не правом, а обов'язком визнавати людину і громадянина як її найвищу цінність. Сучасний світ та міжнародна юстиція повинні прикладати зусилля для справжнього забезпечення прав і свобод людини від будь-яких переслідувань, що в подальшому на наступні покоління буде формувати цивілізований світовий порядок.

Список літератури

1. Європейська конвенція з прав людини Конвенцію ратифіковано Законом № 475/97-ВР від 17.09.1997.– Електронний ресурс: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text].
2. Заворотченко Т.М. Міжнародні гарантії політичних прав і свобод громадян як можливість існування універсальних міжнародних стандартів прав людини / Т. М. Заворотченко // Право та державне управління. – 2013. – № 4. – С. 100-105. с. 101].
3. Зубарева А. Є. Окремі аспекти виконання рішень Комітету ООН з прав людини в Україні / А. Є. Зубарева // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія : Юриспруденція. – 2016. – Вип. 20. – С. 174-178. с. 176-177].
4. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
5. Про міжнародні договори України: Закон України від 29.06.2004 р. № 1906-IV (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 50, ст.540)].
6. Справа «Віктора Щітки vs. України» Українська Гельсинська спілка з прав людини. – Електронний ресурс: <https://helsinki.org.ua/articles/yak-vykonuyutsya-rishennya-komitativ-oon-v-ukrajini/>.

7. Справа «Луценко проти України» (Заява № 6492/11). – Електронний ресурс: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/974_852#Text].

8. Шуміло І.А. Міжнародна система захисту прав людини / І.А. Шуміло // Навчальний посібник // Видавництво «ФОП Голембовська О.О.». – К. – 2018. – 168 с. с. 71].

Modern problems in science

Scientific publications

Proceedings of the XIX International Scientific and Practical Conference «Modern problems in science»,
Vancouver, Canada. 918 p.
(May 17 – 20, 2022)

UDC 01.1

ISBN – 979-8-88680-827-8

DOI – 10.46299/ISG.2022.1.19

Text Copyright © 2022 by the International Science Group (isg-konf.com).

Illustrations © 2022 by the International Science Group.

Cover design: International Science Group (isg-konf.com)©

Cover art: International Science Group (isg-konf.com)©

All rights reserved. Printed in the United States of America.

No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted, in any form or by any means, or stored in a data base or retrieval system, without the prior written permission of the publisher.

The content and reliability of the articles are the responsibility of the authors. When using and borrowing materials reference to the publication is required. Collection of scientific articles published is the scientific and practical publication, which contains scientific articles of students, graduate students, Candidates and Doctors of Sciences, research workers and practitioners from Europe, Ukraine, Russia and from neighboring countries and beyond. The articles contain the study, reflecting the processes and changes in the structure of modern science. The collection of scientific articles is for students, postgraduate students, doctoral candidates, teachers, researchers, practitioners and people interested in the trends of modern science development.

The recommended citation for this publication is: Liubych V., Novikov V. Influence of fertilizer on grain quality // Modern problems in science. Proceedings of the XIX International Scientific and Practical Conference. Vancouver, Canada. 2022. Pp. 26-31

URL: <https://isg-konf.com/modern-problems-in-science-two/>